

Ένα μεγάλο κακό βαραίνει γενικά την έρμηνεία των θιάσων μας, σά μπλέξουν σε εϋθυμο θεατρικό κλίμα. Λές και χάνουν τὰ νερά τους, και συχνά όρμάνε στην άσυγκράτητη υπερβολή. Άντίς νά προβάλλουνε τό εϋθυμο, τό κωμικό ή τό γελοίο πού θέλει νά δημιουργήσει τό έργο, πλάθοντάς το, αντίθετα τό άπομωνώνουνε και παίρνοντας μονάχα ά-φορμή άπ' αυτό, τό μεταθέτουνε σε μιá έξωτερική γελοιογράφηση, με μεγάλες φωνές και μπουφόνικα καμώματα, πού μπορεί νά προκαλέσουνε χοντρά χάχανα, μά δέν έχουνε καμμιά σχέση με την ούσία του έργου και τό πλάσιμό του· σκοτώνουνε τό άστείο του, σ' όποια κλίμακα κι άν βρίσκεται. Τό κωμικό είναι πάρα πολύ εϋπαθές κι άν τό «φορτσάρουμε» προκαλούμε την καταστροφή του.

Τούτο τό λάθος έγινε και στην παράσταση της «Πολυγαμίας» του κ. Ξενόπουλου, πού είν' ένα έλαφρό κι' εϋθυμο έργο, με στοιχεία πού μετέχουνε και στο κλίμα της κωμωδίας και της φάρσας, (ό τόνος της τελευταίας κυριαρχεί), πού έχει σά κύριο χαρακτηριστικό του τόν πολιτισμό και την εϋγένεια, δίχως χοντροκοπιές. Τό έργο παίζει με μικρο-—Ιντριγκες και μπλεξίματα ενός συζύγου πού είναι εϋπαθής στο «πονηρόν» κι' είχε νά αντιμετωπίσει την οξότατη ζήλεια του χαρακτήρα της γυναίκας του. Η υπερβολή αυτή στη φωνή και στην κίνηση κ' ή έντονα μπουφόνικα άτμόσφαιρα παρερμήνεψε τό κλίμα του έργου και δέν πρόβαλε την έσωτερική του εϋθυμία και κωμικότητα, μεταθέτοντας τό γέλιο στα έξωτερικά καμώματα. Άπ' την παράσταση τούτη ξεχωρίσαμε την άπόδοση της δ. Λαμπρινοϋ στο

τύπο μιáς έρωτιάρας κοπέλλας και στους μικρούς τους ρόλους τη δ. Αγαγιώτη και τόν κ. Παπαδάκη.